

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Ožěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoď ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

— Sserbske njedželske łopjeno. —

Wudawa ƙo łóždu ƙobotu w Smolerjez knihicizhcejni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Quasimodogeniti.

1. Jana 5, 1—6.

W jutrownym ƙwjedženju ƙmy my tšchesczijenjo sašo stali na wyšokosći zyrkwineho lěta. Wot tšchiza Ahrystuŝowego na horje Golgatha buchmy wjedzeni t ƙeho rowej, wot łotrehož běiche ƙamjen motwaleny, a we wjeŝej wěstosći horjestacža ƙmy spěwali: „Ješuŝ, moja nadžija a mój Šbóžnik, tón je žiwj“, dokełž wěmy, so je ƙmjercž póžrjeta do dohycža. Wěscze, tnych budže došč, sa łotrychž ƙu tež tutón ras jutry sašo nimo schle bjes trajozeho wu- spěcha, bjes snutskowneho žohnowanja; ale schtož je jutry prawje ƙwjecžik, tón je sacžul, ƙať wot horjestanjeného nowa móž wutħadža, nowe rjane žiwjenje. A to je to, schtož chze Ahrystuŝ we naŝ wubudžicž, schtož chze wón nad nami doƙonjecž, so by jeho myŝl w naŝ skutkowała. Wón chze naŝ t ƙebi cžahnyčž, wón chze naŝ domjesč t pójnacžu, so je jeno pola njeho wutħowanie, so je jeno pola njeho žiwjenje a šbóžnosčž.

Alle temu ƙo ƙwět napšcherčo staja, ƙiž chze naŝ cžlo- wjeƙow we ƙwojej moży šdžerzecž. A my to šhonimj w tym, schtož je wokoło naŝ, a tež w tym, schtož je w naŝ, so je ƙwět wopradowže móž, t ƙotrejž mamj licžicž. Tehodla reka sa tnych, ƙotšiz chzedža tšchesczijenjo bncž. ƙotšiz nejŝku t tym społojom, schtož móže jim ƙwět pošticžecž, łotrychž wotryknjenj tónž je horjekach w nje- bjeŝach, wojowacž t tym ƙwětom a jón pschewinncž. To je to, schtož ƙebi tu Jan wot tnych žada, ƙotšiz ƙu ƙo wot Boha narodžili.

Jan nam tu poťasuje, ƙať my t tajtemu nowemu narobej pschindžemy. My dnyrimj wěricž, so Ješuŝ je Ahrystuŝ, so je wón Šsyn Boži. Nunje tutej wěrie staja ƙo ƙať něłotre sadžewanje napšhecžiwjo, a wosŝebje naŝch cžab njewustawa, pschezo t nowa wěrijazny w jich wěrie ƙlabnyh cžinicž; se wschěch stronow Ahrystuŝowi njepšche- cželjo pschitħadžeju a njewostawaju nicž njespýtane, pschezo wjazny na jich stronu cžahnyčž: na stronu njewěry.

Wěšte wschaf je, tajke žiwjenje w njewěrie je sa cžlo- wjeƙa lohke a sƙladne: wón njetrjeba niƙomu rachnowanje dawacž; jemu je domolene, schtož ƙo jemu spodoba. Alle na tym jenym budže temu pobrachowacž, łotryž je bjes wěry žiwj: wón njesměje to sacžucze, so dobudže, ně, wón ƙo wě w šrudnym wotrocžkowstwje ƙwěta. Alle so bnychmy se ƙwětom šhubjeni njebhli, dha reka tež sa naŝ, sapšchimnncž tu wěru a w tajkej wěrie potom tež cžinicž po tym, schtož ƙo wot naŝ žada. Šdnž w tajkej wěrie štejimj, a hdnž budže tajka wěra tež žiwa we naŝ, dha ƙo tež nam potom radži, ƙwět pschewinncž.

Wěra wschaf je ta móž, w łotrejž my dobudžemy. To je ta wěra, łotruž je tón Anjes ƙať něłotry ras ƙhwa- liť, hdnž wón prajesche: „Twoja wěra je cži pomħala.“ Mamj tutu wěru, dha wěmy, so je Ješuŝ Ahrystuŝ Šsyn Boži, so wón jenicžny je tón Šbóžnik a Wumožnik, ƙiž móže naŝ wumóž wot hrěcha a wot ƙmjercze; ƙmy my w jeho jutrownym horjestacžu ƙo sašo pschewědcžili, so je wón žiwj a pschinjeŝe nowe žiwjenje tym ƙwojim, dha tež naŝ potom nicž wjazny njednybi wot njeho džělicž; a hdnž

je jich tež wjele, kiž teho Anjela wopuščeža, dha chžemy tola my t njemu stacž a prajicž: „Anježe, komu pónđžemy? Ty masch słowa wěčneho žiwjenja, a my bmy wěriši a pónjali, so ty by Ahrystuž, tón Esen žiweho Boha.“

Šdžez pak tuta wěra knježi, tam wona njemóže morma mostacž, tam dyrbi so wona bohacž wopofasacž w prawym křesćijanškim žiwjenju, kotrež w lubosczi so t Bohu dzerži a so prózuje, jeho kasnje dzeržecž. Šchtóž je pschis wěru so wot Boha narodžił, tón njesmėje wjazn spodobanje nad tym, t čemuž šwět wabi, tón njebudže chžecž mostacž w tym starym knicžomnym waschnju, ale tón čuje so čehnjeny a wabjeny t swojemu Bohu, tón dže, so by činił po tych kasnjach, kotrež Bóh na tych šwojich položi. Mny derje wěmy, so činjenje po tajkich kasnjach njeje lohke; pschetož šchtóž to čže, tón ma wojowacž pschecžimo lóschtam a žadoščam we šwojej wutrobje, tón ma wojowacž pschecžimo šwětej. A tola, runje w dzerženju tutych kasnjow Bóžich leži to dohycže, tu je to, wo čimž Jan pišče: „Pschetož wschitko, šchtož so wot Boha je narodžiło, pschewinje šwět, a naša wěra je to dohycže, kotraž šwět je pschewinyla.“

Chžesč ty, so by šwět nad tobu knježił? A chžesč ty, so by twój kónž byl to škaženje, to šatamanstwo? Nječasch tež ty wjele radšo, wjele wješelicho šapschimuncž to žiwjenje, kotrež wjedže do wěčnosće? Mny to móžemy, pschetož Jesuž Ahrystuž tu je, kiž je horjestanł wot šmjercže, a je t tym tež tym šwojim to žiwjenje pschinješł.

W tutym Ahrystužu Jesužu šu čzi wěrijazy prěnjeho čaša dohnywali, ta mała čzriódka, nade wschēm, šchtož so jim napschecžo stajesche. W Ahrystužu Jesužu je to dohycže dale šchło, tak so je dženša jeho kralestwo na tutej šemi twjerdže šaložene. Šdžez wschaf w tutym wojowanju so móžemy na tuteho Jesuža šaložecž, tam wěmy, so so njetrjebamy bojecž, ale so budže to dohycže našche. Nad nami leži ta pschibłuschnoscž, Anjesowe kralestwo dale twaricž. Duž chžemy šapocžecž na našchich wutrobach, so by tu nowe žiwjenje nastalo. Dha budžemy potom tež hotowi ša to wojowanie, w kotrymž ma so šwět pschewinycž. A našche budže dohycže, hdyž we wěry do šesom Ahrysta štejimy, kiž je horjestanł wot šmjercže a žimy do wěčnosće.

Šamjeń.

W. we W.

Šswjecžmy wschědnje jutry!

Bobožny dr. Lindemann w Rostoku mējesche waschnje, kóždy džen so jutrowny křerlusč modlicž. Šdnyž bēšche ras šwjatki na wopchže w domje šwojeho pschecžela a bēšche so tež tam šwój jutrowny křerlusč pomodlił, so jeho pschecžel woprašča, čeho dla tajki jutrowny křerlusč na šwjatki spēwa. Bohabojasny muž na šwoju bibliju pokasa a džesče: „To je moja prothka, w kotrejž stajnje jutry šteja, a kotraž mi pokaze, kak ja njeišym niž jeno w šwjatej křčženizy jutry šwjecžil, ale tež wot tam dyrbiu wschitke dny šwojeho žiwjenja jutry šwjecžicž.“ Šako so jeho pschecžel woprašča, kak ma so to stacž, wón wotmolwi: „Šdnyž rano t kóža štanu, se žónštimi t šesuhowemu rowej šhwatam a spēwam: „Njech wschaf tež nóz mojoh' hrěcha tu t tei nozu šahinje. — Daj, so w čažu teho ranja dženša šwěru poštanu t duchowneho šleho španja.“ — Šdnyž t špowjedži du, a šym so šwojich hrěchow t wutrobu wušnał, so modlu: „Hrěchow nóz je so minyla, halleluja!“ A hdyž předomacž šlyšchu, šame jutrowne předomanja šašlyšchu, pschetož wschitke šu na te jene šlowo wot-

mējene: „Wotučž, kiž ty špišch, a šlawaj wot mormych, dha budže čže Ahrystuž roškwěticž.“ — Tak tež dyrbi t tobu byčž; šwjecž wschědnje jutry t tym, so džen wote dnja t hrěschneho, bjesbóžneho žiwjenja šlawasch a jo wopuščežišch a psched Bohom křodžišch w čzištosći a šwjatosći jako Bože džecžo.

Žiwjenje a šbóžnosć w Jesužu.

We žanym druhim šbóžnosć njei,
Tež žane druge mjeno
Njei w šwěče date čłowjetei,
Nam pomha šesuž jeno;
Šaj wón, našch Šbóžnik jenicžki,
Se pucž a modžet t šbóžnosći,
Šdžez mēra palmy wēja.

Našch dołh džē šesuž šapšacž
A wutupi naž t hele,
Šdnyž na křičžu šmjercž pschecžerpi
A wusta martry wjele;
Wón wumo naž se šwojej křwju
A wobleče naž t prawdosčju,
Š tym wujedna naž t Bohom.

Wón šesuž jeno njerěka,
Wón je, šchtož mjeno praji;
Wšchaf pomoz, trošht wón ša naž ma,
Šdnyž hrěcha mōž naž daji.
Šaj, škutk je t mjenom pschesjene:
Wón pnta, šchtož je šhubjene,
A dušche šbóžne čžini.

Njech mjeno šesuž w dušchi mi
Duch Bóži pschekrašnjuje;
Šswět to, šchtož wono šnamjeni,
Wšchaf ženje njesacžuje.
Kak mohł tež rošom šapschijecž,
Šchtož bōjški blyšcž ma roškwětlečž?
Ně, ša šwět je to tajnosć.

Ach, njech so mjeno šesuža
Kaž šlōnzo we mni jašni,
So w mozy jeho wušnama
Mi wutroba so křašni!
Dha hašnu hrěcha tšchnosće
A Bóži mēr mi w dušchi kčže,
Šaj, dha šym šbóžny! Šamjeń.

K. A. Fiedler.

Aljbl konfirmaziskeho šchprucha.

Psched krótkim so dušchowpastyr holzy, kotraž bēšche hałle psched někotrymi njedželemi konfirmirowana, ša jejnym konfirmaziskim šchpruchom praschesche — a wona jón wjazn njewjedžišche! A tola bēšche wona jena t lēpschich we wučžbje byla. Čžehodla dha so te šchpruchi pschi konfirmaziji wot duchowneho mlodemu křesćijanškej pschi woltarju praja? Wone dyrbja jemu hešło a modžerške šlowo ša žyłe žiwjenje byčž. Šubny čžitarjo, šnajesch hišcže šwój konfirmaziski šchpruch? Ale wažnišche hišcže je, by tež po nim žimy? Brajče to šwojim džēcžom, kiž t woltarjej šupja, so šebi to šlowo Bože, kotrež so jim wot dušchowpastyrja šobu da, tež šobu do žiwjenja wošmu.

Konfirmazijska pycha.

We swojim czaſu ſnajach kſheſczijsku ſwójbę, kotraž bęſche pſchi poměrnych żadanjach w ſpoſojaznych wobſtejnoſczech. Tola ſ dobrom potrjehi ju wjele horja a domjazeſcho kſchiza, a to runje w tym czaſu, jako jeju dżowka pſched konfirmaziju ſtejeſche. Ta kſheſche ſwoje towaſſki wjele wo rjanach konfirmazijskich wobleczenjach rěczecź a tſchne na to myſleſche, fajke jejne wupadnje. Tola jako ſo džen pſchezo bóle bližeſche, wjedźiſche maczerka luboſcź radu. Najprjedy wona Bohu, kiž chęſche jeju wěru pruhowacź, ſwoju wutrobu w poſornej modlitwie wuſſpa. Potom ſtupi pſched draſtny kſamor a pſchekladuje kóždu kruč, roſpominaſchi, hacź dha ſo tudy ničſo wjaſny pſchedźeſacź njehodži. Tule je hiſche wulka ſchěroka kſuknja, ale ſchłoda, wona je ſelena, a dżecźo trjeba tola cżorny ſchat. Temu pať je wotpomhacź, pſchetoź maczerka ju cżornu wobarbi, bjerje blotu, nożizny a ſchitu jehťu k ruzny a luboſcź pſchihotuje kamorucźnje trěbny ſchat.

Wěſo pſtny macź, ſo ſo dżowka, kotraž bęſche je rta ſwojich towaſſkow wjele wo drohotnych wobleczenjach a wſchelatej pſche kſheſchaka, pſchi pſchepodaczu ſchata ſacźewjenu a ſrudne wobliczo ſčini. Macź pať troſchtujny džeſche: „Bóh hlada na wutrobu a niź na ſchat; proſch jehſo wo nowu wutrobu, hdyž ſchat nowy bycź njemóže!“

Konfirmazijski džen ſwonja ſwonny. Kať dżowku ſhotowjenu ſchat tať pſchiſtojnje a tať derje draſczi! Macź koſchi w ſbożownej radoſczi ſwoje dżecźo a praji: „Wſmi ſwoju pychu:

Či frej a prawdoſcź Khrſtuſa

Budź pycha, draſta czeſcżonna;

W tej wobſtacź móžeſch pſched Bohom,

Hdyž junu pódźeſch k njeju dom!“

Konfirmandny nije ſo jejna pycha ſeſtarika, ale je ſo jej pſchezo lubſcha ſčiniła a dyrbi jej ſaſtup do wěcźneho žiwjenja wotewricź. O derje temu dżecźu, kotremuž je ſo tež tajka ſwěrna maczerka doſtała, kiž njeſabhywa, jemu tule pychu na wutrobu klaſcź!

F.

Staroſcź ſtarſchich.

Starſchim je wutroba czeſka, hdyž dadźa ſwojim dżecźom po konfirmaziji do ſwěta won cżahnycź. Styſniwe je jich praſchenje: Njeſabkudźa ſo w ſwěcze a budźa wſchelatornym ſpytowanjam, ſo jim bližazym, kſutnje napſchecźiwo ſtejecź? Woſebje je ſa te, kotrež do meſtow cżahnu, wulki ſtrach. Duž my wſchitlich ſtarſchich, koſiž ſwoje dżecźo do meſta póſcżelu, na to kędźblimych cżinim, ſo ſu tam młodženſke towaſtwa, kotrež chzedźa młode duſche pſched tajkim ſtrachom wobarnowacź. Njech tehodla ſtarſchi njeſkomdźa, ſwoje dżecźi napominacź, ſo bychu do tychle towaſtwow kſhodžili, hdyž maju naboženſke natwarjenje a tež njedźelu hódne ſawjeſelenje, hdyž druge na reiwaniſke lubje kſhodźa a ſo w harowazym ſwěcze wjeſela.

Wuſtup ſe ſtarſchiſkeho domu.

(Pſchekłóſt.)

Dha wſmi nětť mojej ruzny

A pſchewodź mje

Na puczu k njeju dužny

Wſches žiwjenje!

Čſamlutki nochzu kſhodžicź

Niź krocźelki;

Ča tebi dam ſo wodźicź,

Mje ſobu wſmi.

Čſej twoju pomoz žadam,
Hdyž kſabny kſym;
Ča twojim měrom hladam
We dobrym, kſym.
Daj ležecź k noham kſebi
Mje kſhudžinfu,
Niź wóczny ſběha k tebi
Wſcha k doměru.

Hdyž cżucź tež njeſamožu
Ča twoju móz,
Čy tola wjedźeſch k ſbožu
Mje tež pſches nóz.
Duž wſmi dha mojej ruzny
A pſchewodź mje
Na puczu k njeju dužny
Wſches žiwjenje!

F.

Běžcze tak, ſo dohycze doſahnjecze.

Młodžen, kotrež ſo wot cżołmarja w cżołmie pſches kſchěrofu rěfu pſchewjeſcź da, ſo dżiwacze, ſo tónſamny k woprědka tať wſpoſo po rězy pſchi brjoſny horje jędžeſche, wjele wſchſche teho meſtna, na kotrež chęſche pſchewjeſeny bycź. Čaſo młodžen ſwoje ſpodźiwanje nad tym wupraji, jemu cżołmar wotmolwi: „Dobry cżołmar dyrbi kſebi, runje kať dobry kſheſczijsan, ſwój wotthſjenu kónz pſchezo wſchſche ſtajič, hewať ſpodny njeſo dojědže. Čeneho wodny, druheho ſwět dele cżeri.“ Młodžen ſpóſna, ſo ma naſhoniť muž prawje, a ſo jemu k wutrobu ſa dobru radu podžakowa, kotruž bęſche doſtať. — Čſy-li ty kſheſczijsan, žyly kſheſczijsan, maſch-li myſle na wěcźnoſcź a ſbóžnoſcź, a kſy tola žiwy kſriedź kſwětnych hrěſchnych žadoſcżow a roſpſchjenjow a budžeſch jedyn raſ pſchemo drugi wot nič nadběhany a we ſwojim kſheſczijskim žiwjenju doſad ſtorſany — dopomni ſo na dobru radu cżołmarja; wotthſjenu kónz prawje wſpoſo, ſo ſpodny njeſo njeſchidžecź, — bęž tať, ſo dohycze doſtanjeſch.

Jeſuſowe žedjenje.

Macź ſchalſi wotrumowacze a nan dżeržeſche nowy testament, k kotrehož bęſche raſſku modlitwu cżitať, hiſche w ruzny. Wón ſtejeſche, kať by jehſo myſl tať twjerdže ſapſchimnyła, ſo ſo wjaſny hibacź njemóžeſche.

„Če tebi nęſchto?“ ſo macź praſcheſche. „Čchto kſebi roſmyſliſch?“

„Kať njedyrbiła Jeſuſowa wutroba k tutej ſemju ſwjaſana bycź?“ nan wotmolwi. „Najkſyniſche žedjenje, kotrež teho Knjeſa hiſche na ſemju cżeri, kotrež jemu jehſo wutrobu hiſche do najſnutſkowniſcheje kſubofkoſcze k ſemi dele cżehnje, je tola to žedjenje po ſabludženych a ſhubjenych. Kať rad je wón najhóſcche pſchětrať, ſo by nam ſa cżaſ a wěcźnoſcź troſcht bycź mohł. Temu drje je tať, kať by rad hiſche juntróc na ſemju pſchichol a ſo hiſche juntróc podał ſhubjenych wumóz. Čať bliſko a horzo kať wón ničto ſwoju wutrobu na hubjenſtwo ſhubjenych njepołoži. Mi čže ſo ſdacź, ſo je jemu, kať by wón ſam hiſche žyle domach njebyť, dofelž jehſo wutroba wjele tyſkazy ſhubjenych w cżemnej zuſbje kſudžicź widži. Ach, hdy bychu kſebi tola ſadwělowazy a ſhubjeni na to myſlili, kať jara ſu w njejekach lubowani! Kať wulka a poſna žedjenja je Jeſuſowa wutroba w njejekach, hdyž w nim a k njeſo k kóždej jenotliwej duſchi na ſemi tajke kſynje cżerjene žedjenje dže! Kať maľo my Knjeſej Jeſuſej w jehſo najkſubſchej wutrobje roſymim, dofelž my tudy na ſemi ſa jehſo najkſubſche žedjenje hiſche tať maľo ſaſtupjemy a jo tať maľo

ſwoje czynimy a błudzących tak mało pytamy! To je powołanie naſzego kłodzenia ſa Jeſuſom. Jeſuſowe żędzenie w njebieſach dyrbimy my na ſemi i wumjedzeniu, i ſpokojenju, i dopjelnieniu pſchinjeſcz.“

Dowěrjenje na Boha.

W mēſcie B. bydleſche pobożna wudowa, kotraž tydżeńſte wjeczorne Boże ſłuſzby, w Pētrowiej zyrkwi ſo wotmēwaze, porjadnje wopytowaſche. Wona bēſche jara kłuda a dyrbjeſche jedyn džen ſwój poſledni pienjeſt wudacz. Wjeczor Bożeje ſłuſzby tu bē, ſwony ſallinczachu, ale wona hiſche pilnje pſchi wotnje ſedžo ſchijeſche. Džeczi, kotrež bēchu wonkach hrale, do iſtwny ſaſtupichu.

„Maczi, hiżom ſo ſwoni“, najſtarſche rjeſny, „njenđjeſch ty te mſchi?“

„Nē, lube džeczo“, wona wotmolwi, „pſchetož jeli tule jeczu njedohotuju, njemōžu wam ničo i wjeczeri dac.“

Ma to ſo najmjeſche i njej pſchicziſchcza, a i dowěrjazyhaj wōczkoma na nju ſhladujo wono džjeſche:

„Dži jeno te mſchi, mamiczka, Bōh nam wjeczer pōſczele.“

Tole kłutne ſłowo maleho ſynka macz wutrobnje pohnu, wona jecho wokoſcha, połoži ſwoje dželo na boi a džjeſche po ſwuczenym waſchnju te mſchi. Lēdy bēſche wona potom po ſłōnczenju Bożeje ſłuſzby ſwoje wobhdenje dozpiła, jedyn ſuſob i njej ſaſtupi.

„Sowle, ſilža“, wōn rjeſny, „ſu te 20 pienjeſtow, kotrež Wam dołžu. Ach, Wy ſo na nje wēſcie njedopomnicze, ja paſ zyle derje. Se wiſchaſ hiżom połdra lēta ſem, jako ſebi je wot Waſ poſczich; mi bē tale wēž tež zyle i pomjotka wuſchła, a czecho dla dyrbiach runje dženka wjeczor na nju pomhlicz, haſle taſ prawje njemēm.“

Alle ta kłuda wudowa to wjedziſche. Wona bē we ſwojej wutrobje pſcheſwēdczena, ſo je Bōh ſabny dołh na ſwētlo pſchinjeſt, taſ ſo jejne džeczi njetriebale kłōd czerpicz. S radoſczu wona ſwoje džeczi ſawoła a pōſtla je i tuthmi pienjeſami po kłēb. Wēra maleho ſynka paſ, kotryž bē teho wēſty, ſo jemu Bōh jecho wjeczer wobradži, je dowēru jecho maczerje tamny wjeczor ſpodžiwnje poſpłniła!

F.

Staroba a ſmjerz.

Džed bēſche 85 lēt i czeſczu dozpił. Wōn we ſwojim džēdowſkim ſtōlzu ſedzeſche a njewidzeſche ani bēty džen ani ſłōnzo wjazh, kotrež jecho pſcheſ wotewrjene wotno ſe ſwojimi miłymi pruhami wohrjewoſche; pſchetož jecho woczi bēſchtej woſlepkej. Tola wōn bē ičeſtliwy a myſleſche we ſwojej wutrobje: „Bōrſy mi nowy džen ſaſwēczi, džen mojeho wumōženja! Sa ſłōnzo ſaſo wohladam!“

Bēſche w czaſu nalēcza. Duž pſchińdže i hōlczatom jedyn, jecho wnuſt, i pola domoj a kłwaleſche jemu plōdnocz lēta a nadžiju wuſhwow. Schēdžimz ſo wopraſcha: „Maaju dha tež ſchtomz hiżom kēzenie a łopjena?“ Hōlczež ſo ſpodžiwaoſche a džjeſche: „Dw haj, hiżom dawno, džēdo! Njewēſch dha to? Eſym džē czi wēzera kēzewnu hałōžku pſchinjeſt a prēnju rōžu ſe ſahrodny!“

Duž ſo ſtary poſmēwny a rjeſny: „Moje lube džeczo, twoje wēzera a twoje dženka ſa mnje wjazh njeje. Tež twoje ſwētli ſu ſa mnje ſwoju wōn ſhubike.“

Bo kłwili ſo wōn ſaſo wopraſcha: „Spēwaju dha ſchtomronczki a ſołobiki?“ — A hōlczež ſo i njemu poſhili, pſchetož wōn czeſzo

ſchjeſche, — a džjeſche: „Haj, džēdo! to je radoſcz, je ſchjeſcz. Seli chzeſch, dha cze won do ſahrodny domjedu.“

A ſaſo poſmēwny ſo ſchēdžimz a rjeſny: „Haj, hdy by mi ty tež ſwoje ſchjeſchenje poſczicz mohł! Sšto chzu wonka?“

Ma to wōn džjeſche: „Dži ty jeno ſaſo won, mōj ſyno! ty maſch wonka cžinicz. Alle pōſcel mi ſwoju mału ſotru, lubu Maſtu, ſo by nēchtō pſchi mni był w mojej cžēmnej komorje.“ — Duž hōlczež i hōlczawym kłōſom rjeſny: „Ach, džēdo! mała ſotra džē wjazh doma njeje!“

„Niz wjazh doma? Hōdže dha je, to lube dobre džeczo?“ ſo ſchēdžimz praſcheſche, a hōlczež ſe ſylſnym kłōſom wumōła: „Wona džē je pſched tjiomi njedzelemi hiżom pohrjebana!“

Duž ſmēkotoſche ſo ſchēdžimz a i dohom płaſaſche, prajizy: „Ach haj, ale taſ džē je wona tola doma, a je czaſ, ſo ſa njej du!“

Wjes tym bēſche hōlczežowa macz cžiſche ſaſtupila a jaſo tole ſchjeſche, padže wona woſlepjenemu naney wokoło ſchije a jejne kłly maczachu jecho lizy. Tež hōlczež płaſaſche a ſapſchija džēdowu ruſu.

Duž poſbēže ſo ſchēdžimz na jene dobo taž pſchekraſnjennu a džjeſche: „Džeczi, džeczi! ſšto ſo rudžicze? Njedajcze ſo i tym mylicz, ſo je mi ſwēt ſaſchol a czaſ ſo mi pominy! Naſ dyrbjało to hinaſ hycz? Sa ſteju na proſy wōtzneho doma; moja kłaba ſtaroba je džeczatſtwo horjeſtačza a wēcžneho žiwjenja!“

Nētko bēſche ſo džen naſhili; ſaſhadžaze ſłōnzo poſwētleſche ſchēdžimzowe miłe, pſcheczelnime cžahi a barbieſche je i czerſtwej žiwjeſtwej czerwjeninu. Wōn ſdaſche ſo drēmacz. — Alle wōn nje-drēmaoſche; wōn ſpaſche, ſo by ſa hwēſdami ſe ſwētłom nowych raniſchich ſerow ſaſo wotucził!

F.

R rospominanju.

Sa Khrystuſowe horjeſtačze mamy protokolł podpisaſny i kłwju wjele ſtowtykaz martrarjom.

* * *

Sutrowny troſcht njeſczele jeno ſłōnczne pruhi na rowy, ale chze kōždu hodžinu naſcheho žiwjenja roſſwētlicz.

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Bōndželu wumrje njenadžujzhy w Budhiſchinje knjeſ faraſ em. ryczeſt Rubiza. Wōn bēſche najpriedy faraſ we Lutach; wot tam pſchińdže do Wjelecžina a potom je mnohe lēta i ſararjom w Buſezach był. Wōn bēſche ſwērny, njeſpōžniwy duſchowpaſty, tiž je ſo ſwēru ſa ſwōj ſerbſki lud, kotryž i zylej wutrobu lubo-woſche, ſtarał. Sa nim dže džaſ jecho woſadnych a zyleho ſerbfleho luda. Eſwōj poſledni wotpocžint je wōn namaſał we ſwojej Buſeczaniſkej woſadže, kotrež je najdlēſchi czaſ ſwojeho žiwjenja kłužł, na cžichim pohrjebniſchcžu, hōdže je tykazy i poſlednjemu wotpocžinkej kłował. Wo ſwjatocžnym pohrjebje damy lubym cžitarjam w pſchichodnym cžikle roſprawu.

— Jarſki doſhodny ſaſon, kotryž je ſo wot ſejmoweho wu- bjerka pſchijał, ſo w bliſkim czaſu w 2. komorje ſejma domu- radžuje a potom ſo najſerje tež bōrſy wot 1. komory pſchiwōſmje. Najwaſniſche budže to poſtawjenje, ſo ſo ſtarobne pſchikłohi duchow-nych pſchichodnje pſcheſ ſtatnu poſkladnizu a niz pſcheſ woſadny ſame płačza. Eſejm ſo pſchichodnu pōndželu ſaſo i wuradženju ſeńdže. Wōn ma hiſche toſiſchto džela a njebudže wſchitko do- nječ mōz, hdyž chze ſo i Bōžemu ſpēcžu roſeńcz.